

Toukokuu 2013

Vaalimaa-Gatsina-Opocha-Minsk-Korosten-Odessa-Balti-Kamyanets-Podilsky-Lublin-Mlawa-Klaipeda-Pärnu-Tallinna

5.-6.5.2013

Lähtö tapahtui pienessä tihkusateessa kohti Kotkaa. Ilta meni Jannen kanssa jotain suunnitellessa ja varusteita tarkastellessa. Aamulla lähtö oli pian kahdeksan jälkeen ja suuntana oli Vaalimaa. Rajamuodollisuudet hoituivat aika sujuvasti, vaikka ainahan Venäjän rajalla joutuu odottelemaan. Yritin selvittää, että tarkoitus on poistua Valko-Venäjän kautta, mutta ei sillä tainnut olla merkitystä. Joka tapauksessa matka alkoi sujuvasti ja ensimmäisenä suunnattiin kohti Viipuria. Kaupunkiin ei oikeastaan pitänyt mennä, mutta keskustan kautta koukattiin tielle A125 kohti Terijokea. Mietittiin myös tien A123 käyttöä eli Primorskin (Koivisto) kautta rantaa pitkin ajamista, mutta aikataulusyistä päätimme toisin. Terijoella etsimme yhden edellisen reissun ruokapaikkaa, mutta emme löytäneet. Siellä on rakennettu paljon ja päädyimme syömään uudessa hyvätasoisessa ja sikäläisittäin kalliissa ravintolassa rannan tuntumassa. Onneksi ruoka oli hyvää.

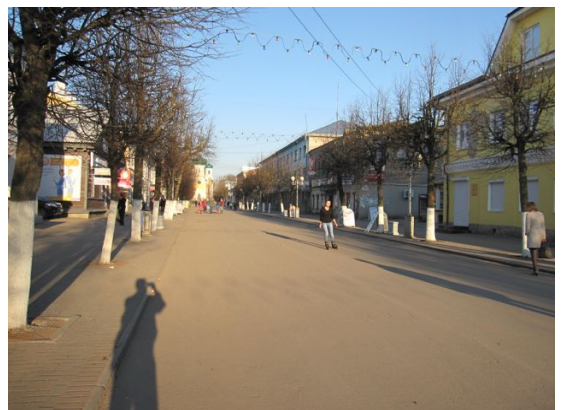
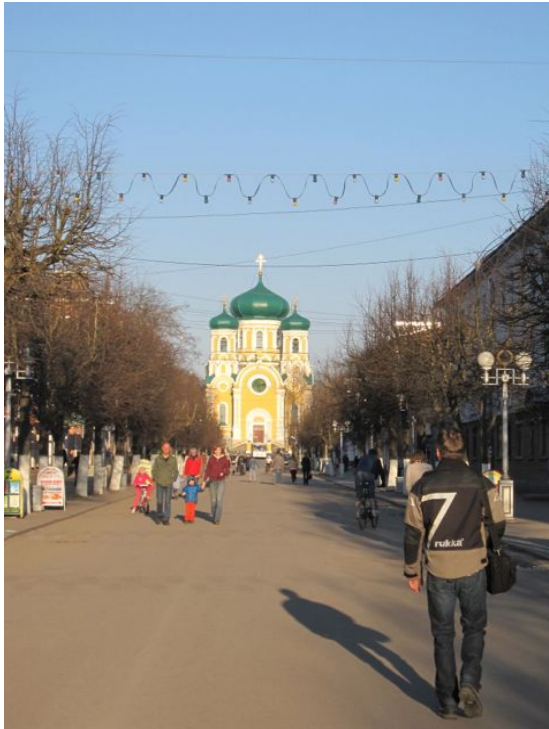
Sitten suunnattiin kehätietä pitkin Kronstadtin. Tie oli uusi ja hyvä. Kronstadtin pistäydyttiin vilkaisemaan, miltä siellä näyttää. Ihan mukavalta kaupunki vaikutti, vaikkei siellä mitään erityisen erityistä ollutkaan.

Kronstadtista jatkettiin kehää pitkin tavoitteena tie A120 etelään. Se löydettiin Jannen oivallisen suunnistustaidon ansiosta, mutta olipahan melkoinen risteys kehätien päässä. Mentiin pariin otteeseen 360° eri suuntiin. Tien A120 alussa oli kyltti, jossa väitettiin meidän olevan matkalla umpikujaan. Näin sitten olikin

asianlaita, sillä tie oli poikki muutaman kymmenen kilometrin päässä tietöiden takia. Onneksi matkaendurolla pääsee huonommastakin paikasta ja yhdessä kohtaa työmiehet suorastaan levittivät muoviporsaita, jotta meidän oli helpompi jatkaa matkaa.

Ilta alkoi painaa päälle ja päädyimme etsimään majoitusta Gatsinasta (Hatsina). Kaupunkia ja varsinkaan hotellia ei ollut helppoa löytää, vaikka se oli navigaattoriin merkitty. Mainoksia ei harrasteta. Hotelli Gakkel House kuitenkin löytyi ja se oli varsin hyvätasoinen. Respassa tyttö puhui jopa mainiota englantia. Kaupungissa oli uutta ja vanhaa; sieltä löytyi mm. Hesburger. 128+360 km

7.5.

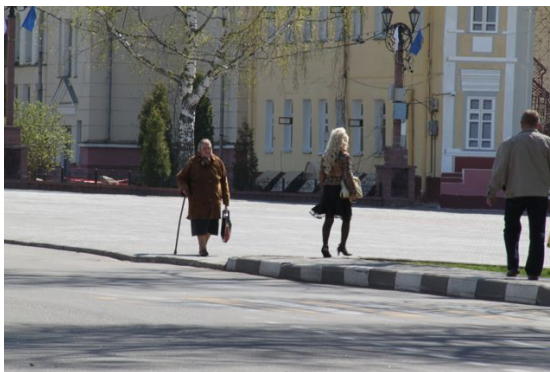
Aamulla jatkettiin tietä M20 etelään kohti Pihkovaa. Yhdeksi taukopaikaksi muotoutui Luga, jossa lähinnä kuvattiin muistomerkkiä ja nautittiin jotain evästä. Pihkova sivuutettiin etäältä ja ajettiin Opochnaan yöpymään. Siellä oli hotelli Opochna oudossa paikassa ja vielä oudompaa oli sisällä. Hotelli oli täysremontissa, mutta joitain huoneita oli saatu valmiiksi. Ystävällinen respa mietti, kun kysyimme vartioitua parkkipaikkaa, ja sanoi, että ajakaa pyörät tänne aulaan sisälle. No,

mikäs siinä. Mopot olivat respan valvovan silmän alla yötä. Opockassa oli hieno joki, mutta ei paljon muuta nähtävää. 868 km

8.5.

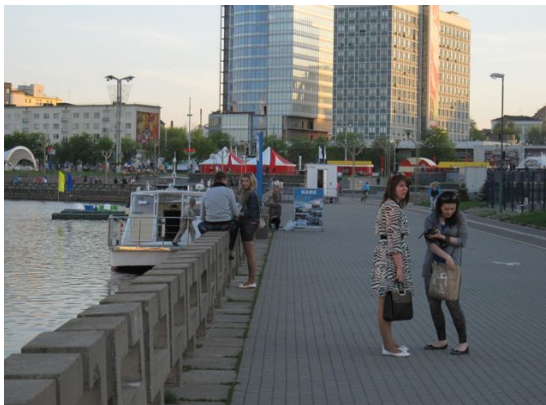
Opockasta lähdettiin kohti Valko-Venäjän rajaa pienempää tietä A117 pitkin. Matkalla arvailtiin, millaiset rajamuodollisuudet olisivat – tai olisiko niitä ollenkaan. Vastaus oli, että niitä ei ollut. Tilanne oli sama kuin Suomen ja Ruotsin rajalla. Niin sitten huristeltiin Polackiin syömään ja hankkimaan paikallista rahaa. Pankkiautomaatti toimi hyvin ja olimme kai miljonäärejä ainakin hetken. Valko-Venäjän ruplan arvo on melko pieni: yksi euro on noin 11 000 Valko-Venäjän ruplaa. Nostin oitis 500.000 ruplaa.

Polackista jatkettiin Bjarezinkskin (Berezina) luonnonsuojelualueen läpi Minskiin. Luonnonsuojelualueella alettiin vähän metsätietä, muttei lopulta löydetty mitään erityistä. Joku myi tien varressa perunoita ja kananmunia. Hellettä oli melkein 30 astetta ja arvelen, että munia tai perunoita ei tarvinnut sen jälkeen enää keittää.

Tiet olivat hyviä ja matka joutui mukavasti Minskiin, mutta kaupungissa kaikki pysähtyi. Ruuhka oli jokseenkin kaamea ja tietysti silloin oli hellesää. Ihmettelin, miten Janne selvisi suunnistuksesta, sillä kaistoja oli useita ja ratkaisut piti monesti tehdä aika nopeasti. Joka tapauksessa etukäteen varattuun hotelliin päästiin.

Iltakävely lämpimässä Minskissä oli mukava ja kaupunki oli aivan siisti ja suhteellisen rauhallinen. Kaupunkia halkovan joen rannat ovat kävelyteitä ja liikkeellä olikin paljon ihmisiä. Elettiin voitonpäivän aattoiltaa ja voi olla, että kaupungissa oli tavallista enemmän vieraita. Iltapizza saatiin modernin oloisessa ravintolassa. Hotelliin saavuttuamme puhelin pirisi klo 23 oikein kovaa ja vastattuani minulle tarjottiin hierontapalveluja. Kaikkea sitä kuulee. Se oli aika tökeröä ja mautonta.

9.5.

Aamulla kävelimme keskustaan tarkoituksena mennä katsomaan voitonpäivän paraattia ja juhlallisuuksia. Ihmisiä oli paljon liikkeellä. Kun yritimme päästä vallankumousaukiolla, vastassa oli tarkastuspiste. Kaikkien tavarat tarkastettiin ja kävi niin, ettei Janne päässyt juhla-alueelle, koska hänellä oli järjestelmäkamera. Minulla oli vain pokkari ja se kelpasi, mutta repussani olleen puukon jouduin antamaan Jannelle säilytettäväksi siksi aikaa, kun kävin katsomassa juhlahumua. Säikähdin kyllä, että nytkö ollaan pulassa, kun poliisi otti puukkoni käteen. No, se ei aiheuttanut ongelmia ja tallasin hetken katsomassa, mitä siellä oli tekeillä. Lukashenkoa ei valitettavasti näkynyt.

Hotelliin palattuamme pakkasimme tavarat ja lähdimme kohti paikallista nähtävyyttä eli Stalinin linjaa. Siellä on yhdenlainen sotamuseo ohjuksineen kaikkineen. Ikävä kyllä tuhannet muutkin olivat päättäneet käydä siellä ja jonot

olivat pitkät. Autoja oli pysäköity tienvarteen varmaan kilometri kumpaankin suuntaan. Ja kun lämmintä oli taas melkein 30 astetta, päädyimme ajelemaan pieniä maalaisteita ja syömään jonkin sellaisen varrella olevassa ravintolassa.

Sitten jatkoimme kohti Minskin Jukan taloa. Meidät oli kutsuttu illanviettoon, joka paljastui Jukan läksiäisjuhlaksi. Hän oli poistumassa maasta lopullisesti ja oli pyytänyt sikäläisiä tuttujaan enduroajelulle ja sen jälkeen illanviettoon ja saunomaan. Meille hän tarjosi yöpymismahdollisuutta, minkä otimme mielellämme vastaan. Paikalle tuli noin 8 valkovenäläistä enduromiestä väliltä 25-65 vuotta. Jukan autonkuljettaja oli laittamassa saslikkia ja muuta syötävää ja olutta oli tietysti saatavilla. Seurueen vanhin näytti mallia, miten saunotaan. Hän oli saunassa huopahattu päässä varmaan 3 tuntia ja kävi välillä vain näyttäytymässä ja juomassa kupillisen teetä tai viskiä ja kolaa. Saunaan hän sääti maksimilämmön eli 95 astetta ja mäiski itseään tai muita vihdalla. Minä odotin, että hän lopettaa ennen kuin menin saunaan. Kieliongelmistä johtuen suurta keskustelua ei syntynyt, vaikka Jukka yrittikin toimia tulkkina.

Jukka lainasi laturia, jolla sain Driftn taas toimimaan. Sen oma laturi ei jostain syystä ladannut kameraa ja monta hyvää juttua meni siksi sivu suun. n. 1370 km 10.5.

Minskistä jatkettiin tietä E271 Babrujskin suuntaan ja sitten pienempää tietä kohti Mazyriä ja Ukrainaa. Rajalla oli lievää jännitystä, kelpaisivatko Vaalimaalla tehdyt paperit ja saataisiinko itsemme ja pyörämme sujuvasti Ukrainan puolelle. Sujuvasti homma ei edennyt, vaan rajalla meni runsaasti aikaa. Papereita tutkittiin tarkasti ja yksi ongelma oli, etteivät rajavirkailijat tienneet, missä kohtaan rekisteriotteessa on nimi, osoite, pyörän tiedot jne. Ukrainaan kuitenkin päästiin. Yöpaikaksi valikoitui Korostenin kaupunki. Ensimmäinen hotelli oli jokseenkin järkyttävä, mutta toinen oli aivan käypä. Rahaakin sai hotellin seinästä ja vieressä oli iltapalaa tarjoileva pikku ravintola. 1710 km

11.5.

Matka jatkuu edellisen päivän kolotuksista huolimatta kohti Mustaa merta. Kiova päätettiin suosiolla jättää väliin ja ajettiin Zhytomyrin ja Vinnytsian kautta Umaniin ja tielle M05. Matkalla tutustuttiin natsien tukikohtaan eli Wehrwolfin Vinnyatsassa. Nyt ajettiin surkeimpia teitä koko matkalla. Autoilla varsinkin oli vaikeuksia monttujen kiertämisessä. Kävelyvauhtia mentiin pitkiä pätkiä. Umanissa syötiin maittava lounas ja levättiin hetki. Palvelu oli hyvää ja jotain syötäväksi kelpaavaakin löytyi, vaikkei yhteistä kieltä ollutkaan. Hotellia yritettiin varata pitkään puhelinten avulla, mutta se osoittautui vaikeaksi. Lopulta taisimme onnistua.

Sitten posotettiin kohti Odessaa, vaikka ilta oli jo saamassa. 50 km ennen Odessaa pysähdyttiin hetkeksi, kun jokin ääni vaikutti oudolta Transussa. Matkaa jatkettiin, mutta hetken päästä halusin tutkia asiaa tarkemmin. Tulin tulokseen, että ketjut ovat vetämässä viimeisiään. Mitään ei ollut siinä tehtävissä, joten jatkoimme Odessaan, jonne saavuttiin illan hämärtyessä. Janne suunnisti taas

suoraan hotellille, jonka olimme valinneet. Pyörät saatiin takapihalle parkkiin ja täälläkin paikallista valuuttaa sai hotellirakennuksen seinästä. Kioskista saatiin jotain syötävääkin. 2383 km

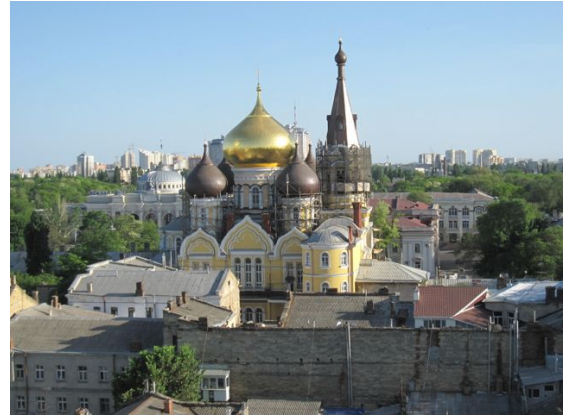
12.5.

Lepopäivä Odessassa. Jannelle oli säilytetty tehtävä noutaa Mustan meren vettä ja hiekkaa matkamuistoksi ja niinpä aamupalan jälkeen tallattiin rannalle. Lämpöä oli noin 30 astetta ja minulle rannalla olo oli hieman liian tukalaa. Janne ui, vaikka vesi olikin aika kylmää (minusta, eli alle 30-asteista). Rantamaisemat olivat ihan hyvät, mutta Mustan meren olemus jäi etäiseksi.

Sitten tallattiin nähtävyyksiä etsimään. Potemkinin portaat on kuuluisa paikka, koska ne ovat mukana Sergei Eisensteinin elokuvassa The Battleship Potemkin vuodelta 1925. Portaiden erityispiirre on se, että perspektiivivaikutelman korostamiseksi ne ovat yläpäästä kapeammat kuin alapäästä. Portaille tallatessa nähtiin toki paljon muutakin Odessasta. Paluumatkalla pysähdyttiin syömään rauhallisessa puistossa olevaan ravintolaan. Kissat viihdyttivät meitä siellä.

Illalla Janne lähti etsimään postia ja minä pizzeriaa. Kumpikin löysi etsimänsä.

13.5.

Aamulla oli tarkoitus käydä ensin mp-liikkeissä kysymässä, josko Transuun sopivia ketjuja olisi saatavissa. Kävi kuitenkin niin, ettei edes mp-liikkeitä ollut siellä, missä Google väitti niiden olevan. Niinpä poistuimme kaupungista ketjut ronksuen kohti Moldovan rajaa. Päätimme ajaa Moldovaan eteläkautta – tietä E87 niin, ettemme joutuisi Transnistriaan, jossa olisi ollut odotettavissa pitkiä tullimuodollisuuksia, lahjontaa ja luultavasti vaikeuksia. Ajoimme siis Ukrainan tulliin, josta lähtiessämme muuten irtokoiria puraisi jalkaani – tai lahjettani. En tajua, miksi ne eivät koskaan ole kiinnostuneita Jannesta! Ajopuku on onneksi kestävä kangasta eikä tuo episodi häirinnyt matkantekoa.

Rajalta ajoimme eteenpäin, kunnes tuli uusi raja. siellä meidät käännytettiin, koska olimme tehneet paperit päästäksemme Moldovaan ja nyt olimmekin palaamassa Ukrainaan. U-käännös ja Palancaan, josta oli pääsy Moldovaan. Onneksemme raja-asemalla oli ystävällinen liettualainen rajavartija Antonis, joka oli opastamassa moldovalaisia rajamiehiä jonkin EU-hankkeen puitteissa. Hän osasi englantia ja selvitti meille mm. tiemaksun maksamismenettelyn.

Sitten ajettiin siis Moldovassa kohti Chisinauta, jonne emme tosin ajatelleet mennä ajan kulumisen vuoksi. Ajoimme aika lähellä Transnistrian rajaa ja pelkäsimme joutuvamme niitä pikkuteitä pitkin sinne vahingossa. Niin ei kuitenkaan käynyt, mutta yhdessä kohtaa tuli suunnistusvaikeuksia, kun eteen tuli y-risteys, jota ei ollut kartassani. Arvoimme, kumpaan suuntaan lähdetään ja arvasimme väärin. Tie muuttui aina vain pienemmäksi ja epäilyttävämmäksi. Vastaan tuli vanhahko mies, jolta kysyin tietä Chisinaun suuntaan. Hän viittooi, että eteenpäin vain. No, jatkoimme ja päädyimme peltoteille. Tein tiedustelun ja totesin, että kyllä vain, täältä pääsee oikealle tielle. Melko pieni oli se tie, mutta läpi mentiin.

Moldovan rahaa ei ollut, mutta onneksi bensa-aseman hoitaja suostui ottamaan euroja kohtuullisella kurssilla vastaan. Matkalla nähtiin, ettei Moldova ole ihan niin takapajula kuin monesti annetaan ymmärtää. Viiniviljelyksiä ja muitakin peltöjä oli paljon eikä maaseudullakaan näyttänyt erityisen kurjalta.

Chisinau siis sivuutettiin ja selkäsäryn kera päädyttiin Baltiin etsimään yöpaikkaa. Baltissa piti taas kysyä, että missä se hotelli on, vaikka oltiin kadun toisella puolella. Hotelli Baltin respan tyttö tiedusteli, haluaisinko standardihuoneen vai luksushuoneen. Kysyin, että miten ne eroavat, johon tyttö vastasi, että luksushuone on kalliimpi. Otin sen. Kävi ilmi, että se oli neuvostotyylinen swiitti. Oikein kaksi huonetta ja nahkasohva. Ulkoasultaan se oli melko järkyttävä, mutta saattoihan siellä nukkua.

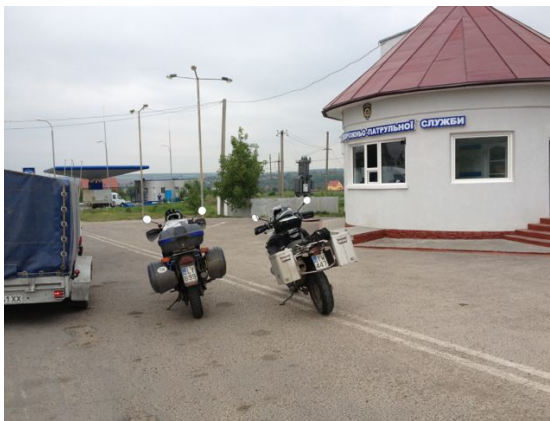

Baltissa saatiin oivallista pizzaa ja olutta, mutta olutlasia tyttö ei suostunut myymään millään. Onneksi seuraavassa yöpaikassa Ukrainan puolella oltiin ymmärtäväisempiä matkamuistojen keräilijää kohtaan. 2844 km

14.5.

Baltista ajettiin pienenevää tietä M14 Ukrainan rajalle ja siitä tietä P63 ja HD3 Kamyanets-Podilskiin. Matka taittui melko märässä, harmaassa kelissä, muttei varsinaisesti kastuttu. Osin kelin takia jätettiin jo edellispäivänä ajatus Romanian puolelle menosta ja vuoristoreitin ajamisesta. Ei siellä olisi mitään nähnyt, kun oli niin pilvistä. Matkalla päästiin kokemaan Ukrainan poliisin toimintatavat. Meidät pysäytettiin yhdessä risteyksessä (Khotyn: 48°32'6.43"P; 26°29'4.67"I) ja poliisi selitti meidän ajaneen 55 km/h 40 rajoitusalueella ja että paikalla oli kameravalvonta eli meidät oli kuvattu. Toinen poliiseista ei sanonut mitään, kun ei kai osannut yhtään englantia. Ajokortit otettiin tietysti heti pois. Janne vietiin ensin asemalle, mutta kun hän ei ymmärtänyt mitään, minut otettiin seuraavaksi sisään. Poliisi – nuorehko mies – selitti, että ylinopeudesta tulee kummallekin 640 uah sakot ja protokollaa pitää kirjoittaa ja maksaa maksuja pankkiin jossain. Aikansa selitettään hän otto monta kertaa protokollalomakkeen käteensä, muttei kirjoittanut mitään. Sitten kysyin, että pitäisikö minun käydä katsomassa, paljonko käteistä minulla on mukana. Poliisin mielestä se oli hyvä ajatus. Otin suurimman osan paikallisesta valuutasta mukaani eli 350 uah ja laskeskelin sen tekevän vähän toista kymppiä euroina. Poliisisetä avasi kirjoittimen paperikotelon luukun ja minä nakkasin rahat sinne. Sitten hän piti muodollisen puhuttelun, ettei ylinopeutta saa ajaa ja antoi ajokortit takaisin ja sanoi, että menkää.

Tämän tilanteen ei pitänyt tulla yllätyksenä, sillä olin lukenut vastaavista kokemuksista, mutta silti hämmennyin niin, etten muistanut ollenkaan varautuneeni tähän ottamalla toisen lompakon mukaan, jossa oli vain 5 euroa rahaa ja muutama vanhentunut pankkikortti rekvisiittana. Minun piti näyttää sitä ja todeta, ettei rahaa ole enempää eivätkä kortit olisi toimineet missään laitteessa. Tyhmyyttäni tulin siis antaneeksi kolmisenkymmentä euroa lahjomana. Ehkä tämä opetti ja jäipähän jotain muisteltavaa.

Kamyanets-Podilskissä arvuuteltiin pitkään, jäädäänkö sinne yöksi vai ajetaanko eteenpäin. Kello oli jotain neljä ja lounaan jälkeen olisi Unescon maailmanperintölinnaan ja kaupunkiin tutustuminen jäänyt kovin lyhyeksi, jos olisimme pyrkineet eteenpäin, joten yövyimme vanhassa kaupungissa Taras Bulbassa (hotelli-ravintola) ja lähdimme rauhassa linnaan ja kaupunkiin tutustumaan.

Linnan pihalla oli englantia hyvin puhuva opas, joka tarjoutui kierrokselle, jonka hinta sovittiin ja maksettiin luukulle. Kierros oli turhankin seikkaperäinen kaikkine vuosilukuineen, mutta mielenkiintoinen sinänsä. Kierroksen jälkeen annoin oppaalle juomarahaksi viisi euroa, mutta hän oli hieman vaikean näköinen ja sanoi, että opastuksestakin pitäisi maksaa. Olimme kai maksaneet vain pääsymaksun linnaan, jonka piti itse asiassa olla ilmainen. No, tyttö sai rahansa ja minä vitosen takaisin.

Sitten tallasimme vielä katsomaan vanhaa kaupunkia ja nauttimaan iltaoluet siihen baariin, josta sitten sain lasin ostettua. 3030 km

15.5.

Kamyanets-Podilskistä suunnattiin kohti Ternopiliä ja L'vivää. Jälkimmäisessä piti olla joku mp-huoltoliike, mutta ei sellaista näkynyt, joten matka jatkui vanhoin ketjuin Puolan rajalle ja kohti Lublinia. Tiet olivat vaihtelevia, mutta ajokelpoisia ja maisemat ihan mukavia. Välillä oli pätkiä huonokuntoista soratietä, mutta se ei aiheuttanut sen kummallisempaa kuin että nopeus putosi hieman.

Rajalla vietettiin taas runsaasti aikaa ja totta kai väärässä jonossa. Puolaan kuitenkin päästiin ja tuntui jotenkin kotoisemmalta. Hassua sinänsä, sillä ei meillä puolalaisten kanssa kovin paljon ole yhteistä. Puolan tiet ja ajokulttuuri olivat positiivisia kokemuksia. Ainoastaan valvontakameroita ja tutkia siellä oli liikaa. Jokin on silti muuttunut, sillä venäläistyyppejä ohituksia ei juuri nähty ja nopeudet olivat hyvin rajoitusten piirissä. Me taas onnistuimme hyvin välttämään tutkat...

Illansuussa päädyttiin etukäteen bongatun hotellin pihaan Lublinissa. Ketjut ronksuivat todella huolestuttavasti tässä vaiheessa ja tutkimmekin nettiä sopivan mp-liikkeen löytämiseksi. Illalla teimme kävelylenkin ja totesimme, että vaikka Janne yleensä erinomaisesti pelannut GPS kuinka väittää, että lähistöllä on pankkiautomaatti, sellaista ei ollut. Onneksi lähikioskissa sai ostettua kortilla niin

kuin kotonakin. Minun muutamat zlotyni eivät olisi pitkälle riittäneet. Lubliniin ei ehditty juurikaan tutustua, sillä oli jo myöhä. 3498 km

16.5.

Aamulla saatiin aamupala hotellissa ja heti sen jälkeen lähdettiin löydettyä Honda-liikettä kohti. Jostain syystä navigaattoriohjelmani – joka on puolalaista alkuperää – ei osannut kääntyä oikein ensimmäisestä risteyksestä ja teimme lenkkiä, vaikka oikeastaan tiesimme, mihin suuntaan piti mennä. Uudellakin yrityksellä se halusi meidän kääntyvän oikealle ja tekemään sitten U-käännöksen, vaikka voitiin kääntyä suoraan vasemmallekin. No, Honda-liike löytyi ja kävi ilmi, että se avataan vasta 45 min. päästä. En huomannut kääntää kelloa, kun saavuimme Puolaan. Siinä sitten odottelin ja Janne tutustui kaupunkiin. Kun liike avattiin, oli ensin kielivaikeuksia, mutta sitten saapui myös englantia taitava herra ja asiat alkoivat sujua. Ketjujen ja rattaiden saaminen kesti muutaman tunnin, mutta sain ne lopulta asennettuina halvemmalla kuin pelkät tavarat olisivat Suomessa maksaneet. Paikka oli: LCM Sokół, ul. Montażowa 14, 20-214 Lublin.

Ilman ronksumista ajoimme sitten kohti Varsovaa ja totesimme harmiksemme, ettei sitä käynyt kiertäminen, vaan oli ajettava suoraan kaupungin läpi. Siinä olikin tekemistä ruuhkan, tietöiden ja helteen takia. Lämpöä oli noin 30 astetta ja liikennevaloja vähintään riittävästi. Suunnistaminen sujui aika hyvin eikä isompia kömmähdyksiä käynyt. Silti ajaminen ei ollut miellyttävää hikisen olotilan takia. Onneksi kaikkialla muualla paitsi Suomessa motoristit voivat ja saavat ajaa autoista ohi, jos mahtuvat. Meitäkin suorastaan kehoitettiin siihen - autoilijoiden toimesta. Olisi suomiautoilijalla opittavaa!

Varsovaan ei siis menty, koska aikaa ei kuitenkaan olisi ollut tutustua kaupunkiin kunnolla. Sen sijaan keksittiin oivallinen motelli (Pasymowski) kylästä nimeltä Mława. Siellä ei ollut muuta tekemistä kuin syödä ja mennä nukkumaan, mutta se olikin riittävästi. 3788 km

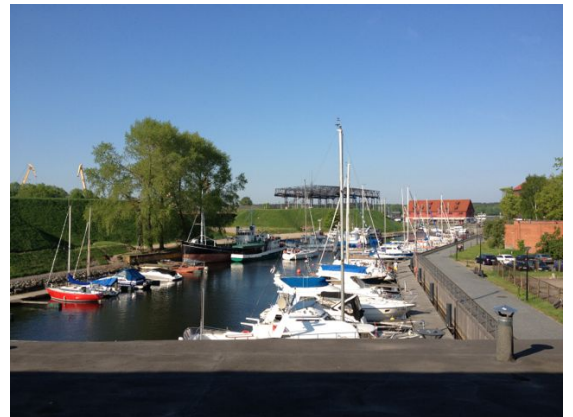

17.5.

Aamupalan jälkeen taas maantielle, kohti Kaliningradia, jonne arvelimme vielä ehtivämme tutustua. Rajalle päästiin helposti ja rajamuodollisuudet olivat taas "normaalit" eli aikaa kului odotellessa. Aikaa kului myös itse kaupungissa, jonne pääseminen oli ruuhkassa ajamista ja tottahan noin 30 asteen lämpötila taas sai hien virtaamaan. Suunnistus oli kartan puutteessa vaikeaa, mutta tuurilla päästiin lähelle kohdettamme eli katedraalia ja siinä olevaa Immanuel Kantin hautamuistomerkkiä. Kant oli Kaliningradin – tai silloin Königsbedtin – suurmies ja lienee tunnetuin ajatuksestaan kategorisesta imperatiivista.

Kaupunki oli ihan modernin oloinen ja tuomiokirkko hieno. Sen ympärillä oli paljon vastaviihittyjä pareja ja juhlivia nuoria. Muuta nähtävyyttä emme yrittäneetkään saavuttaa emmekä olisi ehkä niitä löytäneetkään, vaikka minulla oli jonkinlaisia karttoja paperilla mukana. Ostimme joitain matkamuuistoja ja lähdimme kohti Kuurin kynästä. Se on hieno kapea kannas, joka erottaa rannikkoalueen Itämerestä. Leveyttä kannaksella on vain joitakin satoja metrejä. Alue on sekä Venäjän että Liettuan puolella luonnonsuojelualuetta ja meren puolella pelkkää hiekkarantaa. Siellä olikin paljon ihmisiä viettämässä perjantai-iltaa. Rajalla sen sijaan ei ollut juuri ketään ja täällä Venäjän rajamuodollisuudet sujuivat nopeammin kuin missään. Liettuan puolella piti ajaa pieni matka ilmaisella lossilla Klaipedaan.

Klaipedassa piti ensimmäisen kerran kysyä useammasta hotellista ennen kuin paikka löytyi. Hotellissa oli lähes yleistävällinen respantäti, joka neuvoi meille ruokapaikkoja. Yritimme etsiä pankkiautomaattia tuloksetta, mutta onneksi ravintolassa kelpasi korttiraha. Kaupungista jäi vaikutelma, että siellä on paljon nuoria bilettämässä. Ehkä olimme vain sellaisessa paikassa lähellä satamaa ja vanhaa kaupunkia. 4145 km

18.5.

Klaipedasta lähdettiin sitten kohti Riikaa, joka päätettiin kiertää kehätietä pitkin. Kaupungin läpi ajaminen ei aikaisempien kokemusten perusteella tuntunut kovin innostavalta. Kehätie kiertää aikamoisen lenkin, mutta luultavasti se kannatti. Ilmassa oli ukkosmyrskyn oireita ja katselimme ajaessamme pilviä moneen kertaan. Pärnuun päästiin juuri ennen sateen alkamista.

Majoittauduimme Strand spa-hotelliin tarkoituksella nauttia kylpylästä, kun sää esti kävelyn kaupungille tai uimarannalle. Kylpylä oli aika vaatimaton, mutta

toisaalta riittävä. Luulin paikkaa samaksi, jossa vuosia aikaisemmin kävin, mutta se silloinen olikin nimeltään Tervise Paradiis tai jotain. Sauna ja uinti tekivät hyvää, samoin illallinen. Illalliselta nousin mennäkseni hakemaan pyörästä jotain ja Janne lähti kai huoneeseen. Tullessani takaisin aulaan täti tuli käytävällä vastaan ja muistutti, että illallinen pitäisi maksaakin. Noloa, mutta onneksi asia hoitui näin.

Huoneessa tutkailimme tallinnanlaivojen aikatauluja ja yritimme moneen kertaan varata paikkoja, mutta ongelmaksi muodostui se, että sopivin lautta oli täynnä ja muihin emme saaneet varattua paikkaa pyörille. Lopulta ratkaisuksi muodostui tehdä varaus yrityssivujen kautta. 4606 km

19.5.

Päädyimme siihen, että lähdemme ensimmäisellä laivalla, koska pari seuraavaa oli täynnä. Niinpä lähtö hotellista tapahtui heti seitsemän jälkeen aamulla. Maailma oli harmaa, mutta poutainen. Matka sujui hyvin ja meille jäi aikaa vielä tankkaukseen ja joidenkin tavaroiden ostamiseen ennen laivaan ajamista. Laivassa ei ollut juuri tekemistä. Istuimme samassa nurkassa koko matkan.

Helsingissä alkoi tuntua, että tämä oli nyt tässä. Ajoimme kappaleen matkaa yhdessä, kunnes Janne kääntyi Kotkaan päin ja minä jatkoin Lahden suuntaan. Kotona olin hyvissä ajoin iltapäivällä. Matkamittari kertoi koko reissun olleen 4940 km.

